

ضمیمه ۸h: اطاعت جزئی و نمادین مرتبط با معبد

این صفحه بخشی از مجموعه‌ای است که احکام خدا را بررسی می‌کند؛ احکامی که تنها زمانی قابل اطاعت بودند که معبد در اورشلیم برپا بود.

- ضمیمه ۸a: احکام خدا که به معبد نیاز دارند
- ضمیمه ۸b: قربانی‌ها – چرا امروز قابل اجرا نیستند
- ضمیمه ۸c: اعیاد کتاب مقدسی – چرا هیچ‌یک از آن‌ها امروز قابل اجرا نیست
- ضمیمه ۸d: احکام طهارت – چرا بدون معبد قابل اجرا نیستند
- ضمیمه ۸e: دهیک‌ها و نوبرانه‌ها – چرا امروز قابل اجرا نیستند
- ضمیمه ۸f: آیین عشاء ربانی – شام آخر عیسی فصح بود
- ضمیمه ۸g: احکام نذیر و نذرها – چرا امروز قابل اجرا نیستند
- ضمیمه ۸h: اطاعت جزئی و نمادین مرتبط با معبد (صفحه کنونی).
- ضمیمه ۸i: صلیب و معبد

یکی از بزرگ‌ترین سوءبرداشت‌ها در دین معاصر این است که مردم گمان می‌کنند خدا اطاعت جزئی یا اطاعت نمادین را به جای فرمان‌هایی که او داده است می‌پذیرد. اما شریعت خدا دقیق است. هر واژه، هر جزئیات، و هر مرزی که از طریق انبیای او و از طریق مسیح آشکار شده، تمام وزن اقتدار او را بر خود دارد. هیچ چیز نباید افزوده شود. هیچ چیز نباید کاسته شود (تثنیه ۴:۲؛ تثنیه ۱۲:۳۲). همان لحظه‌ای که انسان تصمیم بگیرد بخشی از شریعت خدا را می‌توان تغییر داد، نرم کرد، جایگزین ساخت، یا دوباره تصویر کرد، دیگر از خدا اطاعت نمی‌کند – از خودش اطاعت می‌کند.

دقت خدا و ماهیت اطاعت حقیقی

خدا هرگز فرمان‌های مبهم نداد. او فرمان‌های دقیق داد. وقتی **قربانی‌ها** را فرمان داد، درباره حیوانات، کاهنان، مذبح، آتش، مکان و زمان‌بندی، جزئیات داد. وقتی **اعیاد** را فرمان داد، روزها، هدایا، شرایط طهارت، و مکان عبادت را تعریف کرد. وقتی **نذر**ها را فرمان داد، مشخص کرد چگونه آغاز می‌شوند، چگونه ادامه می‌یابند، و چگونه باید پایان یابند. وقتی **دهیک‌ها و نوبرانه‌ها** را فرمان داد، تعریف کرد چه چیزی آورده می‌شود، کجا آورده می‌شود، و چه کسی آن را دریافت می‌کند. هیچ‌چیز به خلاقیت انسان یا تفسیر شخصی وابسته نبود.

این دقت تصادفی نیست. این بازتاب شخصیت کسی است که شریعت را داد. خدا هرگز سهل‌انگار نیست، هرگز تقریبی نیست، و هرگز در بداهه‌سازی را باز نمی‌گذارد. او اطاعت از آنچه فرمان داده را می‌خواهد، نه اطاعت از آنچه مردم آرزو می‌کنند او فرمان داده بود.

پس وقتی کسی قانونی را به‌طور جزئی اطاعت می‌کند – یا اعمال لازم را با اعمال نمادین جایگزین می‌کند – دیگر از خدا اطاعت نمی‌کند. او از نسخه‌ای اطاعت می‌کند که خودش اختراع کرده است.

اطاعت جزئی، نافرمانی است

اطاعت جزئی تلاشی است برای نگه‌داشتن بخش‌های «آسان» یا «قابل قبول» یک فرمان، در حالی که بخش‌هایی که دشوار، پرهزینه، یا محدودکننده به نظر می‌رسند کنار گذاشته می‌شوند. اما شریعت به‌صورت تکه‌تکه نمی‌آید. اطاعت گزینشی یعنی ردّ اقتدار خدا بر بخش‌هایی که نادیده گرفته می‌شوند.

خدا بارها به اسرائیل هشدار داد که سربلندی حق از یک جزئیات فرمان‌های او، شورش است (تثنیه ۲۶:۲۷؛ ارمیا ۳:۱۱-۴). عیسی نیز همین حقیقت را تأیید کرد، وقتی گفت هر کس حق کوچک‌ترین فرمان را سست کند، در پادشاهی آسمان کوچک‌ترین خوانده می‌شود (متی ۵:۱۷-۱۹). مسیح هرگز اجازه نداد بخش‌های دشوار را کنار بگذاریم و بقیه را نگه داریم.

برای همه مهم است که بدانند احکام وابسته به معبد هرگز لغو نشدند. خدا معبد را برداشت، نه شریعت را. وقتی شریعت را نمی‌توان به‌طور کامل اطاعت کرد، اطاعت جزئی گزینه نیست. پرستنده باید با خودداری از تغییر دادن شریعت، آن را حرمت نهد.

اطاعت نمادین، عبادت ساخته انسان است

اطاعت نمادین از این هم خطرناک‌تر است. این زمانی رخ می‌دهد که شخص می‌کوشد فرمانی ناممکن را با عملی نمادین جایگزین کند تا ظاهراً «به اصل فرمان احترام بگذارد». اما خدا جایگزین‌های نمادین را مجاز نکرد. وقتی معبد هنوز برپا بود، او به اسرائیل اجازه نداد قربانی‌ها را با دعاها جایگزین کند یا اعیاد را با مراقبه‌ها. او نذر نذیر نمادین را مجاز نکرد. او دهیک نمادین را مجاز نکرد. او هرگز به کسی نگفت که آیین‌های بیرونی می‌توانند با نسخه‌هایی ساده‌شده که انسان‌ها هر جا بخواهند انجام دهند جایگزین شوند.

ساختنِ اطاعتِ نمادین یعنی وانمود کنیم ناتوانیِ فیزیکیِ اطاعت، خدا را غافلگیر کرده است — گویی خدا به کمکِ ما نیاز دارد تا چیزی را که خودش برداشت «شبيه‌سازی» کنیم. اما این توهین به خداست. این فرمان‌های او را انعطاف‌پذیر، دقتِ او را قابلِ معامله، و ارادهٔ او را چیزی می‌پندارد که باید با خلاقیتِ انسان «کمک» شود.

اطاعتِ نمادین نافرمانی است، زیرا آنچه خدا گفته را با چیزی که او نگفته جایگزین می‌کند.

وقتی اطاعت ناممکن می‌شود، خدا خویشتن‌داری می‌خواهد، نه جایگزین

وقتی خدا معبد، مذبح و خدمتِ لاوی را برداشت، بیانی قاطع صادر کرد: برخی فرمان‌ها دیگر قابلِ انجام نیستند. اما او اجازه نداد چیزی جای آن‌ها را بگیرد.

واکنش درست به فرمانی که از نظر فیزیکی قابلِ اطاعت نیست ساده است:

تا وقتی خدا ابزارِ اطاعت را بازگرداند، از انجام آن خودداری کنید.

این نافرمانی نیست. این اطاعت از مرزهایی است که خودِ خدا قرار داده است. این ترس از خداوند است که در فروتنی و خویشتن‌داری آشکار می‌شود.

اختراعِ نسخهٔ نمادینِ شریعت فروتنی نیست — شورش است که لباسِ دینداری پوشیده است.

خطرِ «نسخه‌های قابلِ انجام»

دینِ معاصر اغلب می‌کوشد «نسخه‌های قابلِ انجام» از فرمان‌هایی بسازد که خدا انجامشان را ناممکن کرده است:

- آیینِ عشای ربانی که اختراع شد تا جای قربانیِ فِصْح را بگیرد
- کمک مالیِ ده‌درصدی که جای دهیگی را می‌گیرد که خدا تعریف کرده بود
- «تمرین‌های عید» که جای هدایا و قربانی‌های فرمان‌داده‌شده در اورشلیم را می‌گیرند
- رفتارهای نمادینِ نذیر که جای نذرِ واقعی را می‌گیرند
- «تعالیم طهارتِ آیینی» که جای نظامِ طهارتِ کتاب مقدسی را می‌گیرند

هر یک از این اعمال از یک الگوی یکسان پیروی می‌کند:

1. خدا فرمانی دقیق داد.
2. خدا معبد را برداشت و اطاعت را ناممکن ساخت.

3. انسان‌ها نسخه‌ای تغییر یافته اختراع کردند که می‌توانند انجام دهند.

4. نامش را اطاعت گذاشتند.

اما خدا جایگزین‌های فرمان‌هایش را نمی‌پذیرد. او فقط همان اطاعتی را می‌پذیرد که خودش تعریف کرده است.

ساختن جایگزین یعنی القا کنیم خدا اشتباه کرده است – یعنی گویا خدا انتظار اطاعتِ ادامه‌دار داشت اما ابزارِ اطاعت را حفظ نکرد. این خلاقیتِ انسانی را راه‌حلی «مشکلی» می‌داند که گویا خدا از آن غافل بوده است. این توهین به حکمتِ خداست.

اطاعت امروز: حرمت نهادن به شریعت بدون تغییر دادن آن

موضع درست امروز همان موضعی است که در سراسر کتاب مقدس لازم شمرده شده است: هر چه را خدا ممکن ساخته اطاعت کنید، و از تغییر دادنِ آنچه او ممکن نساخته سر باز زنید.

- ما فرمان‌هایی را اطاعت می‌کنیم که به معبد وابسته نیستند.
- فرمان‌هایی را که به معبد وابسته‌اند با خودداری از تغییر دادنِ آن‌ها حرمت می‌نهیم.
- اطاعتِ جزئی را رد می‌کنیم.
- اطاعتِ نمادین را رد می‌کنیم.
- آن‌قدر از خدا می‌ترسیم که فقط همان را اطاعت کنیم که او فرمان داده است، آن‌گونه که او فرمان داده است.

این ایمانِ حقیقی است. این اطاعتِ حقیقی است. هر چیز دیگر، دینی است ساختهٔ انسان.

دلی که از کلام او می‌لرزد

خدا از پرستنده‌ای خشنود است که از کلام او می‌لرزد (اشعیا ۶۶:۲) – نه از پرستنده‌ای که کلام او را بازسازی می‌کند تا آن را راحت یا ممکن سازد. انسانِ فروتن از ساختنِ قوانین تازه برای جایگزین کردنِ آنچه خدا موقتاً دور از دسترس گذاشته است خودداری می‌کند. او می‌داند که اطاعت همیشه باید با همان فرمانی مطابق باشد که خدا واقعاً گفته است.

شریعتِ خدا همچنان کامل است. هیچ چیز لغو نشده است. اما همهٔ فرمان‌ها امروز قابلِ اطاعت نیستند. پاسخ وفادارانه این است: اطاعتِ جزئی را نپذیریم، اطاعتِ نمادین را رد کنیم، و شریعت را دقیقاً همان‌گونه که خدا داده است حرمت نهیم.